

הדסה טל

שיר עֵרֶשׁ לְתִינוּק שְׂכַמְעַט

הדסה טל

שיר ערש לתינוק שכמעט

רישומים: מנשה קדישמן

כרמל • ירושלים

לחיים

... פְּעֻנֹת הַלְבָן

אַחֲרֵי הַעֲלוֹת הַקֶּשֶׁת פְּעֻנֹן.

אברהם בן יצחק

עיצוב: תמיר להב־רודלמסר

מסת"ב X-558-407-965

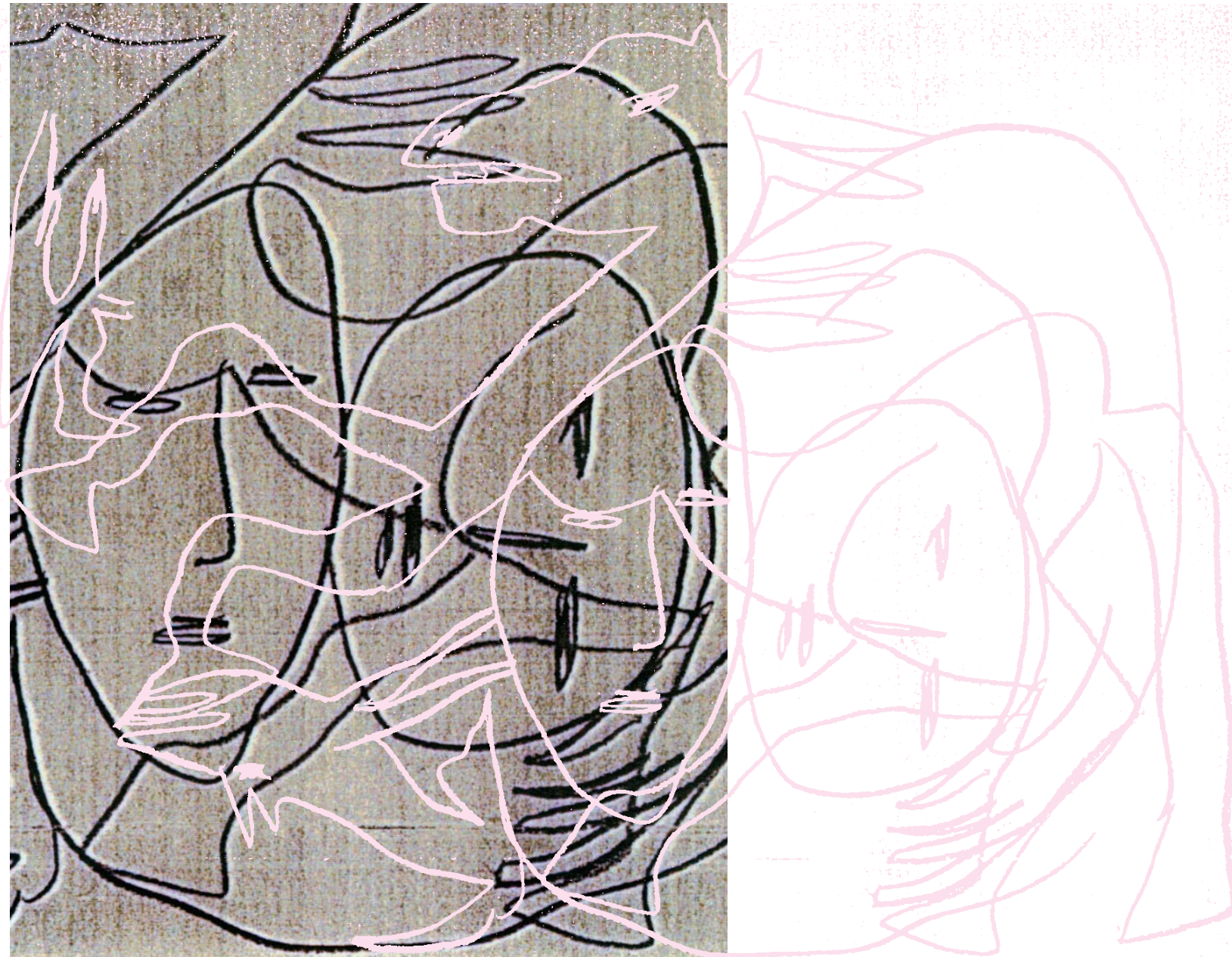
כל הזכויות בעברית שמורות

למחברת ולהוצאת כרמל

ת"ד 43092, ירושלים

תשס"ה | 2005

Printed in Israel

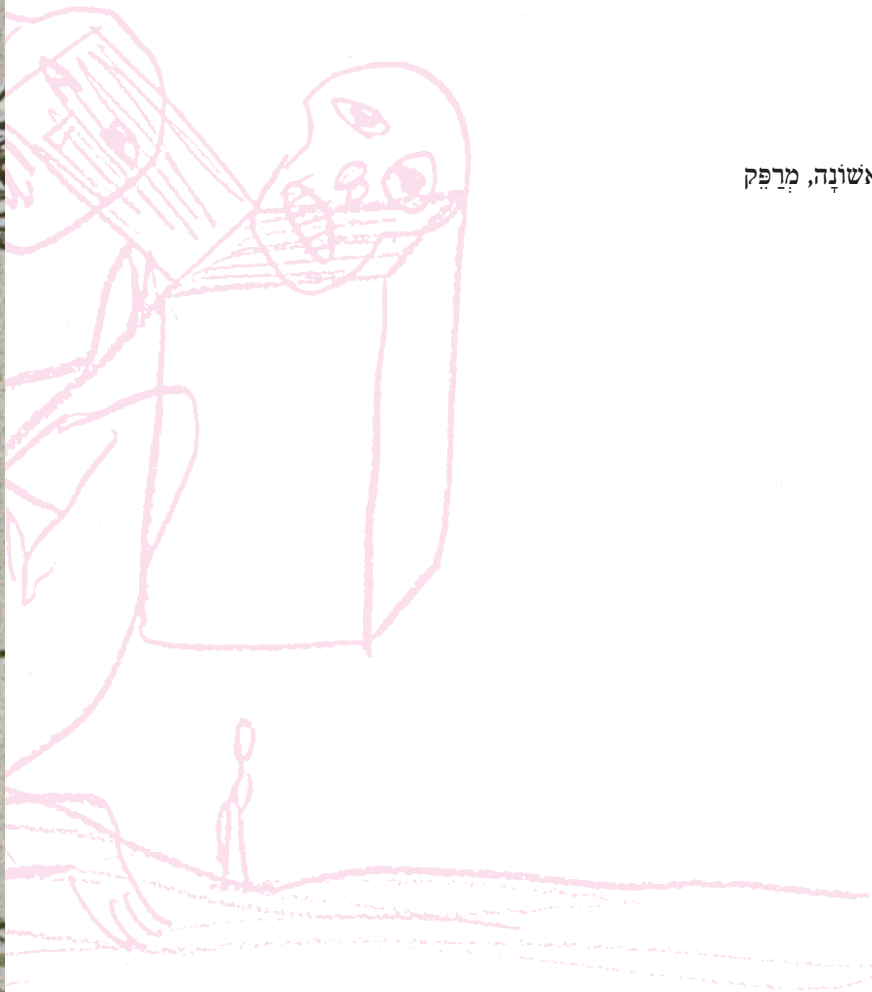
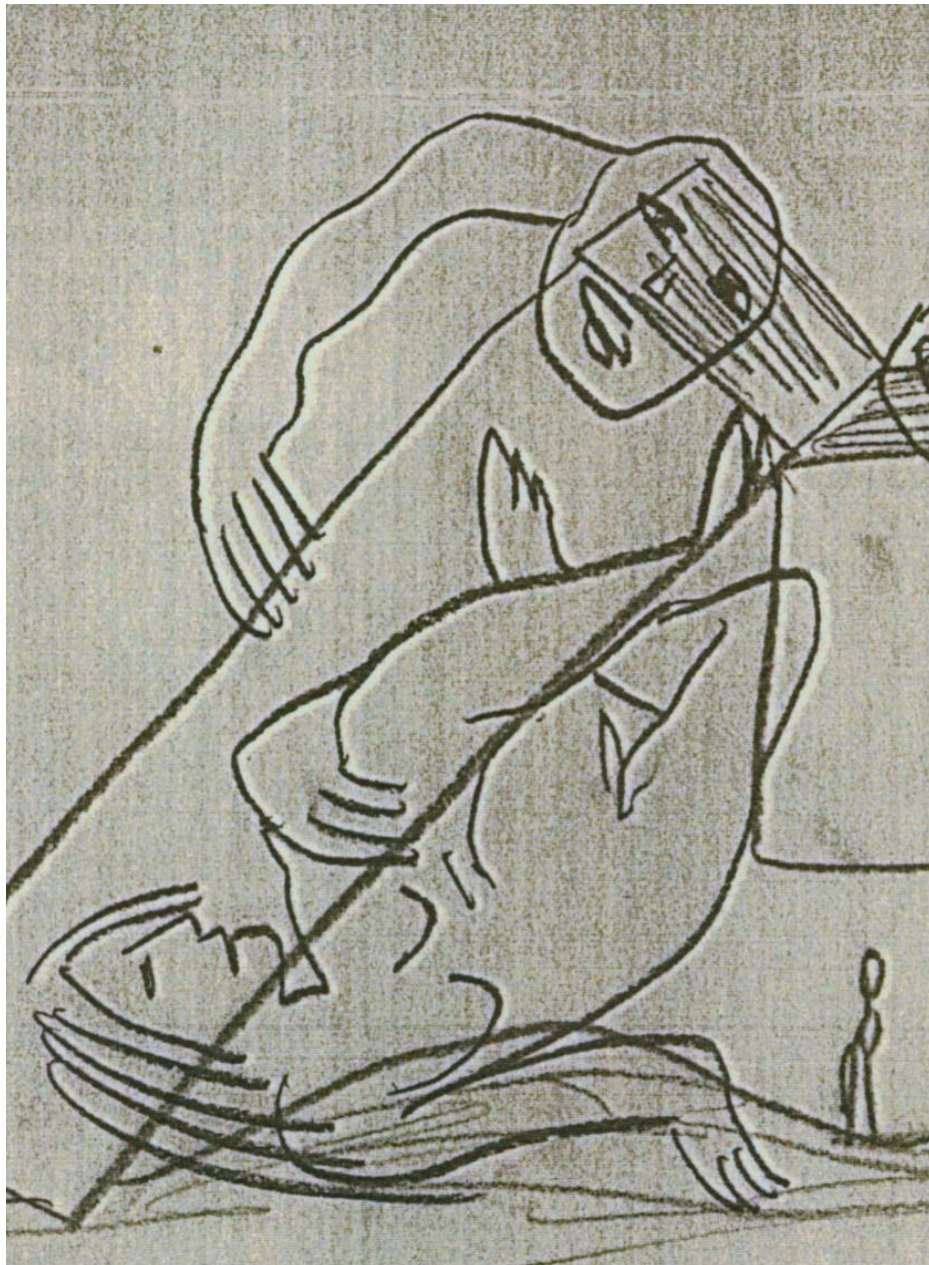
אֶל כֹּד חֵלֶב – גּוֹרִים גּוֹרִים
מַעֲלָה אוֹתָהּ
מִטְפֹּטֶף כְּתָמִי אוֹרְצֵל
עַל רִצְפֹת
הַיּוֹם שְׁלֵא
הַיִּתְּ

1 |

לְבִי בּוֹר – מֵאַתֵּר לְלֵא שָׁפָה – גּוֹף
דָּק, עוֹרְקִיו מֵאַפִּירִים גָּשֶׁם
צָפוּי

בְּקֶר קֶר בּוֹרֵק. בְּמַעֲרֵב, יָם עֲרִירִי. מְבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ רִיק

2 |

לְעוֹלָם מִמָּאֵן לִיבְכָה הָרֵאשׁוֹנָה, מְרַפֵּק
הַחוּצָה לְאוֹיֵר
הַמְתוּק

בְּעוֹל.

ספור על שעון אחר. שעון עצר

מסחרר זנוק

לו נתרת גבוה

ממשוכת

השורר

לא משוי — מי שלייה מתענים
צונן, מחבק
כבוֹאָה.

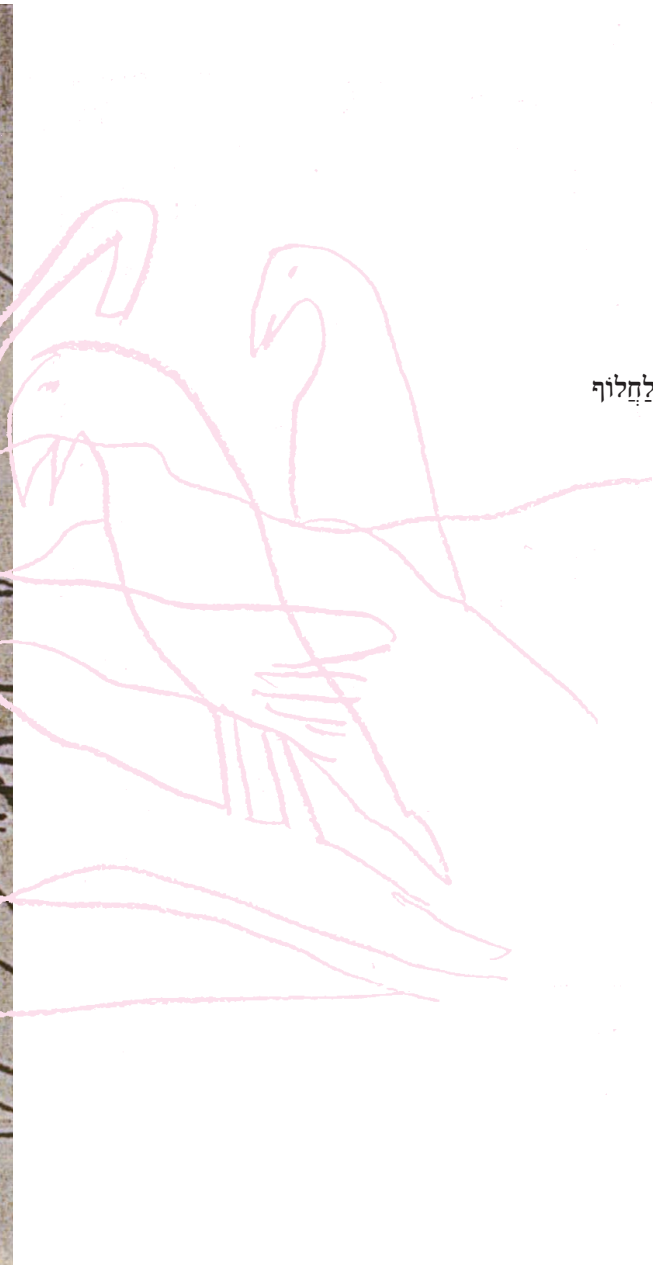
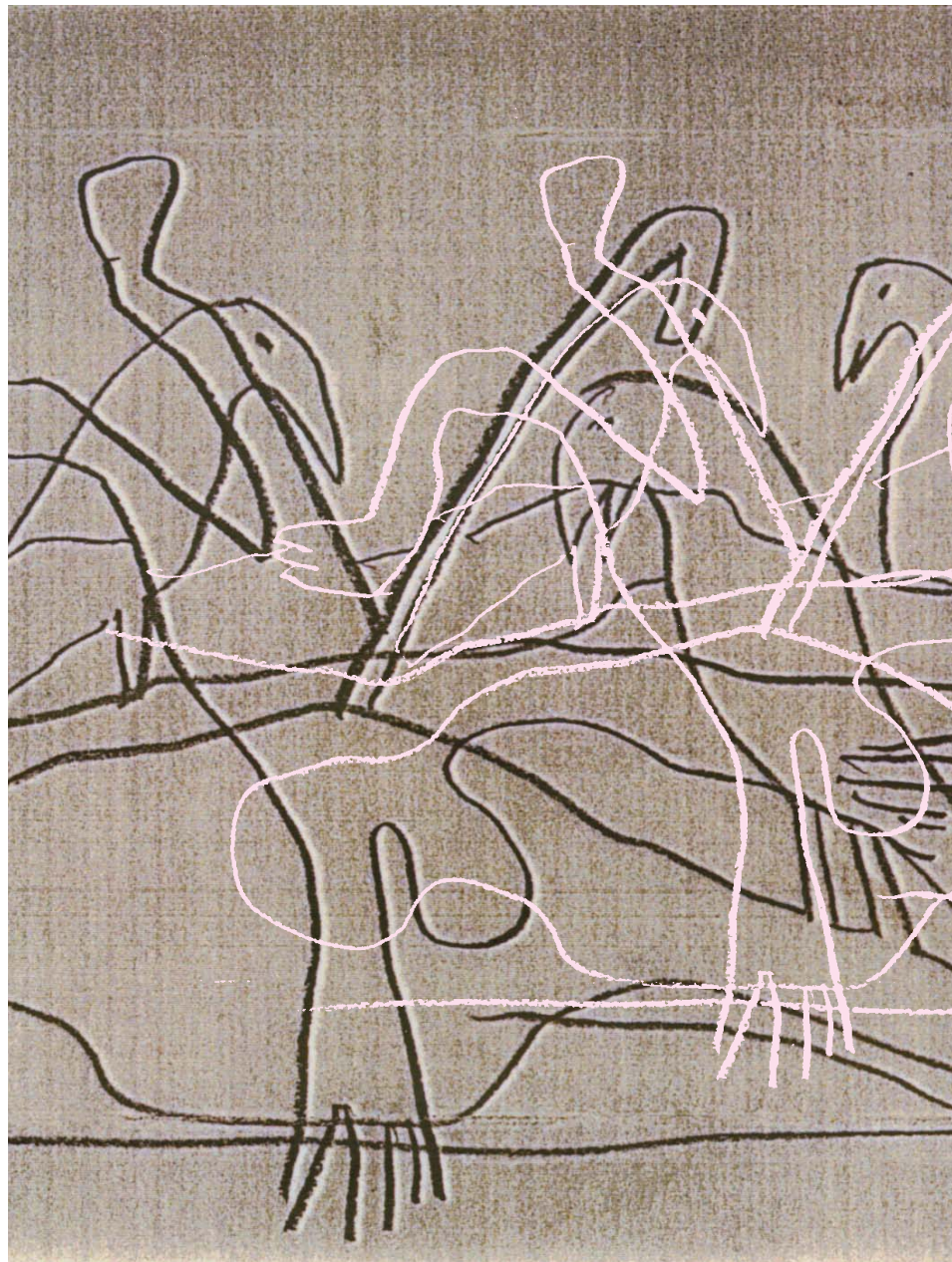
אֶתְמוּל בְּדֶרֶךְ אֵלֶיךָ חַבִּית
אָבוּד. צוֹלֵל כְּמוֹ זְכוּכִית
לְרִסְיִים –
מְרַכְזָה פֶל־מְקוֹם
הַקֶּפֶה
נַעֲלֵם

שָׁקֵט, מִפְּקִיר
פָּנִים שֶׁל
הַשְּׁלֵמָה.
רֵאשִׁית־אַחֲרֵית

מֵאֲלֵיוֹ נִמְלָא חֶלֶב־
הַלֵּילָה כּוֹכָבִים
שְׁזָה עֵתָה
נִוְלְדוּ
לְהַתְּפֹזֵר

בְּהִכְנָעָה, כְּמוֹ בְּמִכְחֹל מִצְלָל — נֶאֱנָךְ
לְאַדְמָה תִּינֹק.
אַדְמָה הָרָה הַלּוֹלוֹת שְׁחֹרוֹת,
עֲפַעְפִּיָּה מְשׁוּכִים
פְּנִימָה
בֵּין וְרִידֵי
עֵשֶׁב
מִתְחַפֵּר

עֲטוּר פְּרִיחָה, נִפְקָח לְבֹן שֶׁל הַתְּפֹזֵר. אִיו. אִיו אֶלָּא כָךְ

יפים לה בשנתה דרורי בר – דממה שאיננה לחלוף

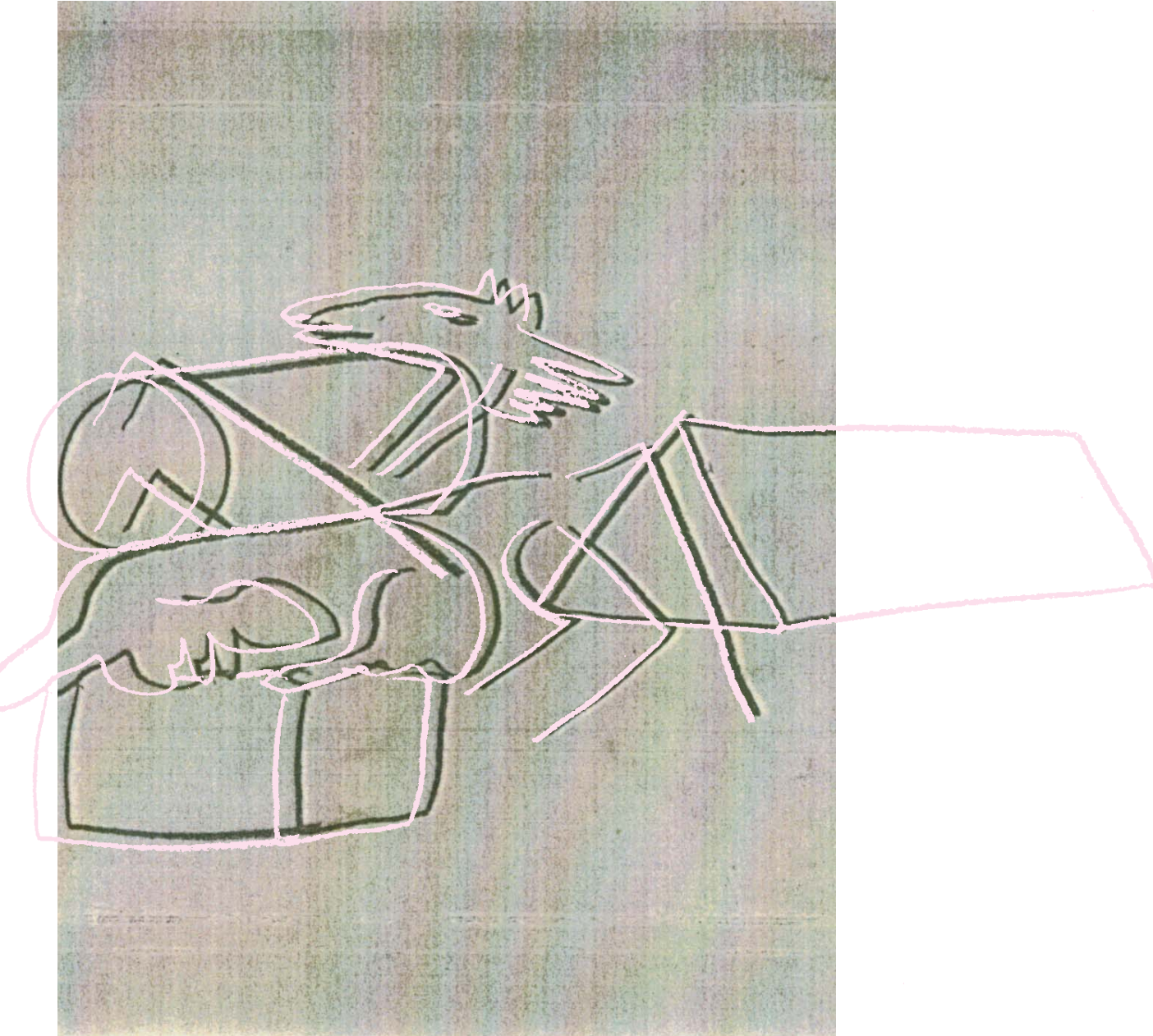
ריח שלא נבלל בחיק, לא נטעם באור,
ער בעריסה, מפּרפר
למגע יד
רוּדף
משהו
בוכה הבשיל, הקדים
להבשיל

מנחש ומחביא לאחור

פְּגִידָה –
מָה הֵייתָ
לְהִיטוֹת?

אף פעם לא ממלמל, הומה שפתים.
לְבַד. קל להפצע מנשימות
עַשׂ

אור מחתל, ספוג חשק כזה לנשק —
 להפשיט, בזהירות
 לגשש ריח גוף
 ממש עד גוף
 עור

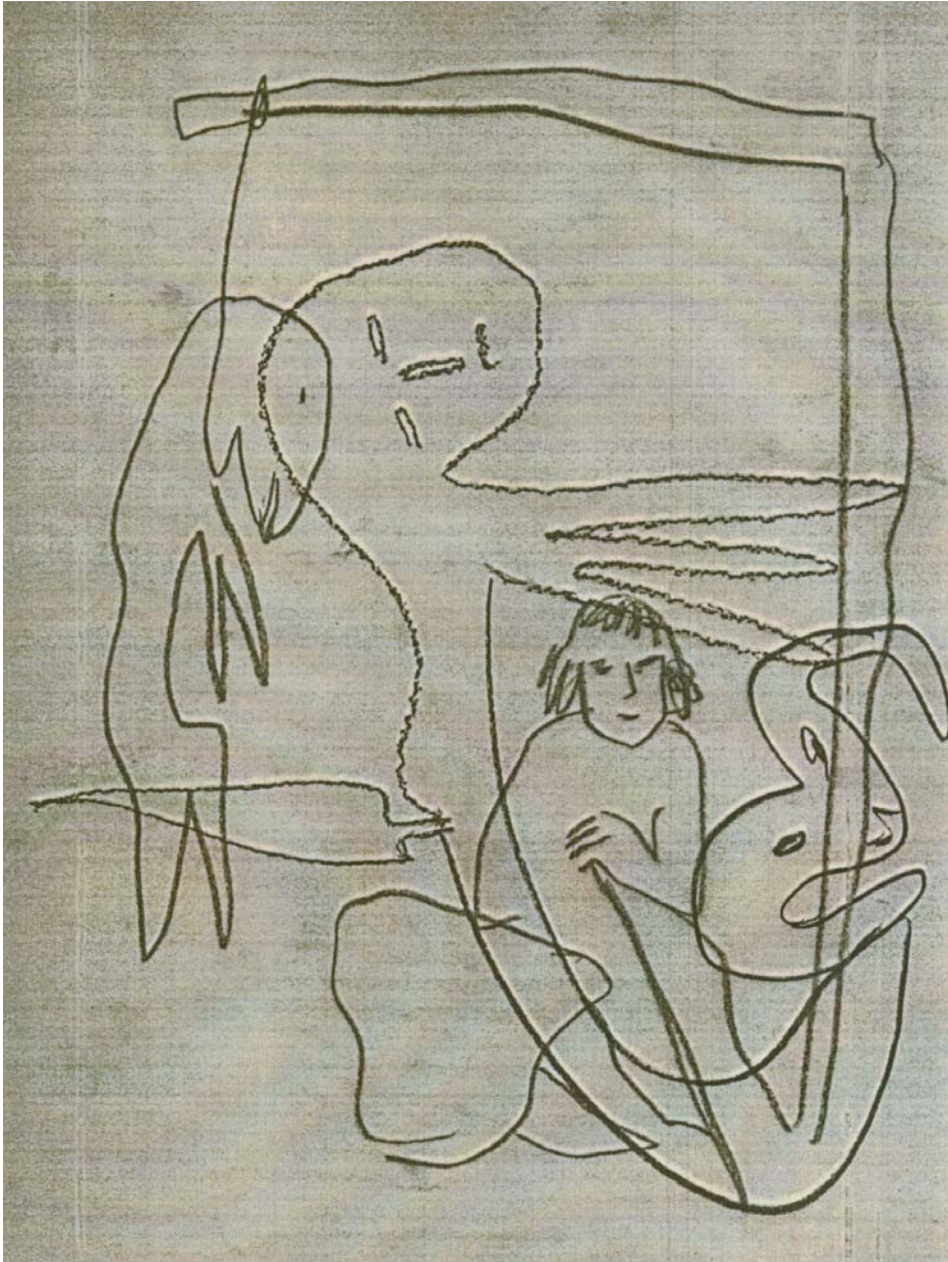
הברחתי את הלילה בריחים כבדים. שן כבד שרשים
 בקלות רגליו של שחרור —
 עד קצות הלילה
 שן, כבד כמעט שלש —

הולך וסובב — חצוי פנים
כמו אש משלהב אל
פתיל-
טבור.

זוהר כרחובות.

לו מישהו טרח להביט
בלבנים, באבן מפלחת ממרצפת,
בצליפת אור
ענקי,
שורקני

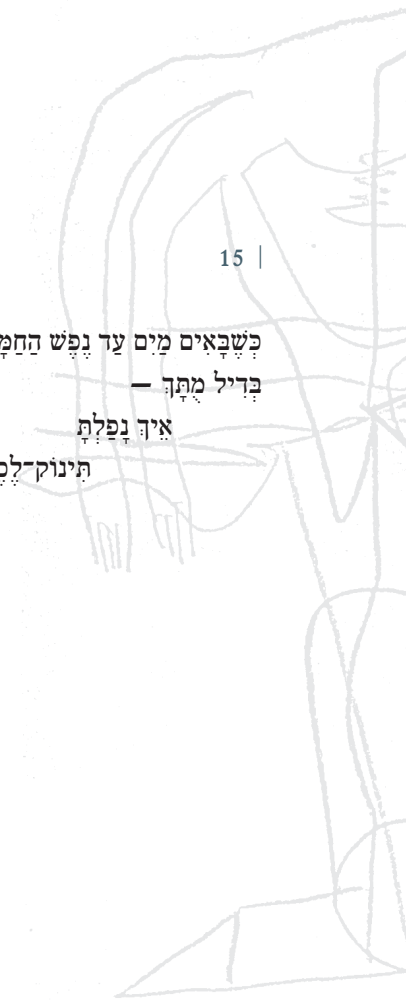
14 |

מתחת לזוג
ילדי מלאק
מרמלים

על שפתי
כורה
חבל
לדה

אל תזוז. שכב
חם וסבלני לחלם כלפי
את הגופוגליף
התינוקי

כשבאים מים עד נפש החמה
בדיל מתך —
איה נפלת
תינוק-לקת זעיר?

כָּל בִּקּוּר יוֹצֵאת סְפִינָה עֲמוּסֵת נִיר אֶל כַּף
הַיָּד. הַדּוֹק־שְׁתִּיקָה כְּצִדְדֵי
לְקַרְקָעִית, לַח
לְהַקְרֵעַ
הַלְאָה

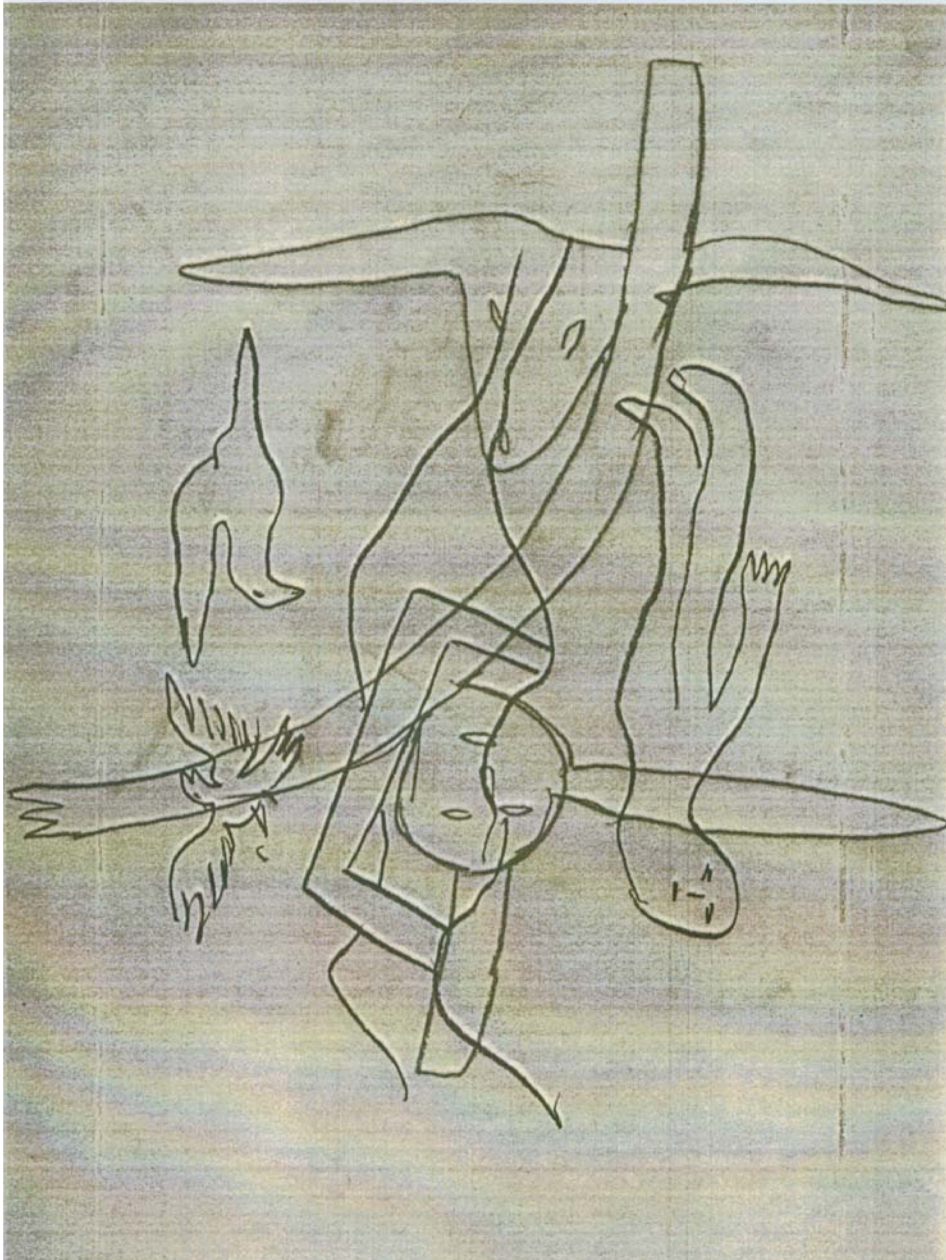
עַל רִפְסוּדָה שֶׁט אֵלֵי עוֹלָם

פְּנִיִּים רִיקוֹת. שְׁחָפִים
 מְכַבֵּדִים
 מְשַׁפְּתֵי
 אֵינְנוּ
 שְׂמִים.

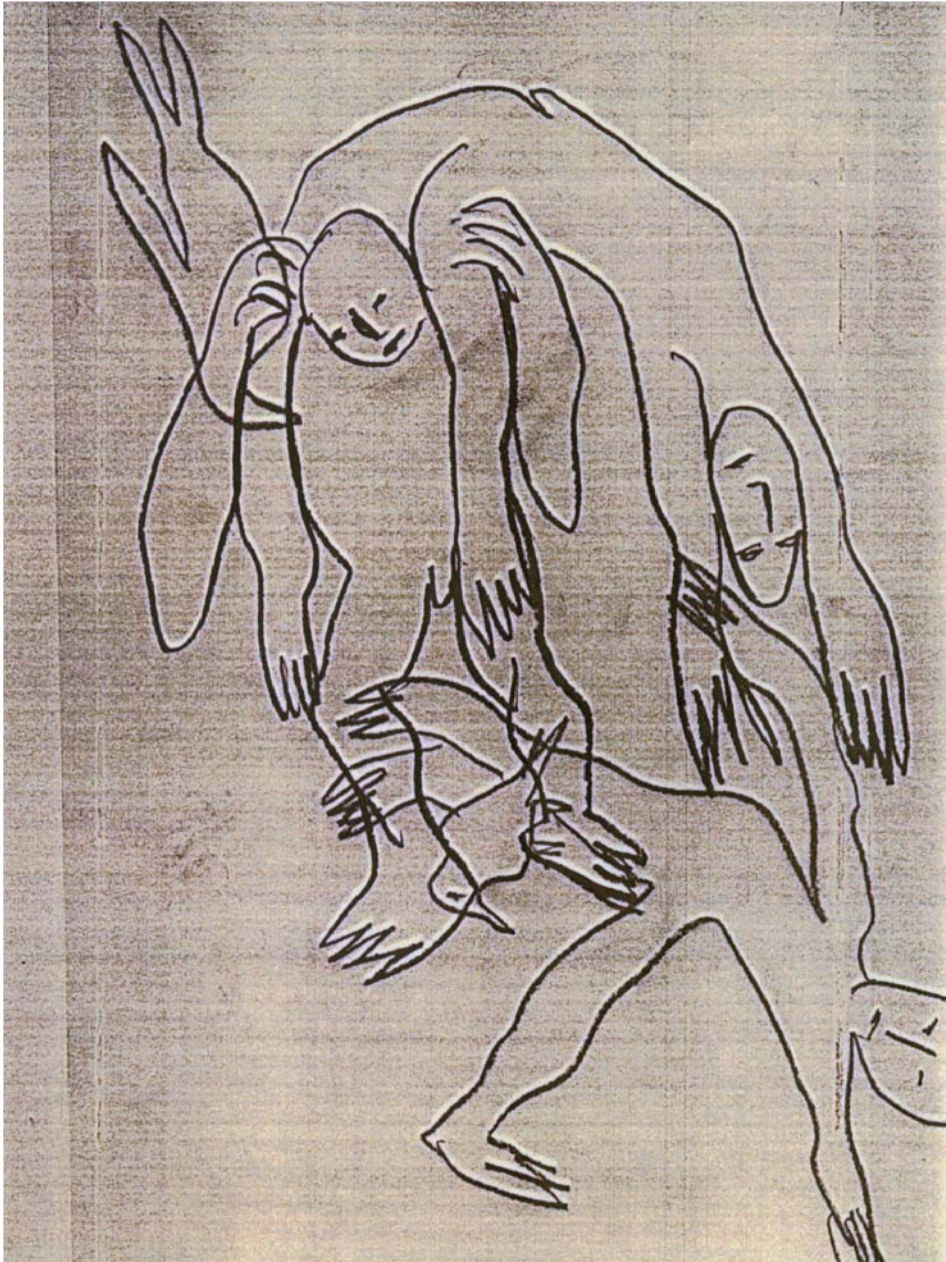
אֵיךְ לְקַדֵּשׁ אוֹתָךְ – מְלָחָה?

פְּנִימָה לְקוֹלִי
 בֵּין אֲשֶׁכּוֹלוֹת
 מְבַעְבְּעִים
 סְגוֹל

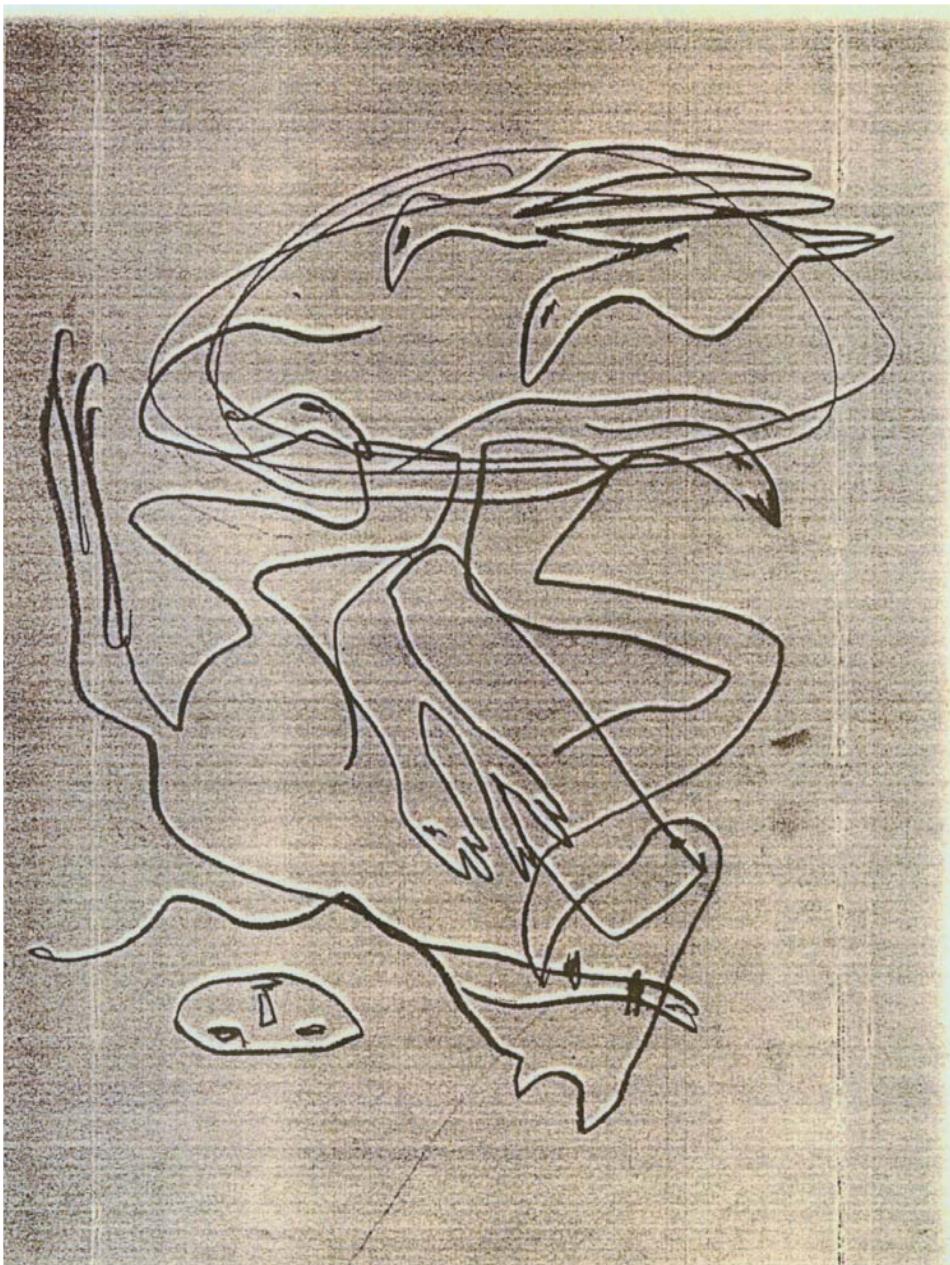
יִרְגְּזֵי, שׁוֹרֵק מְנִיעַ עֲרִיסָה

קו הפל - קש פורץ - בפסת המוד שוטט רוח

נוצה יחידה לא די. לו יקלה צפור לציר,
היתה מניחה להתלש
ככה
בכפולות?

22 |

סוסון העץ השלך.
על אופניו, סביב ליערה, פרפר מתנשם כנף אותי –

שני פרפרים – אחד
וצלו

בעלים.

הַעֲצוּב בְּעֵצֵי הַלִּימוֹנִים בָּא מִן הַבְּכִי

שׁוּב בְּקֶר נַעֲרָם,

בְּקִיר הַבַּיִת

נִתְקַלְתִּי בּוֹ

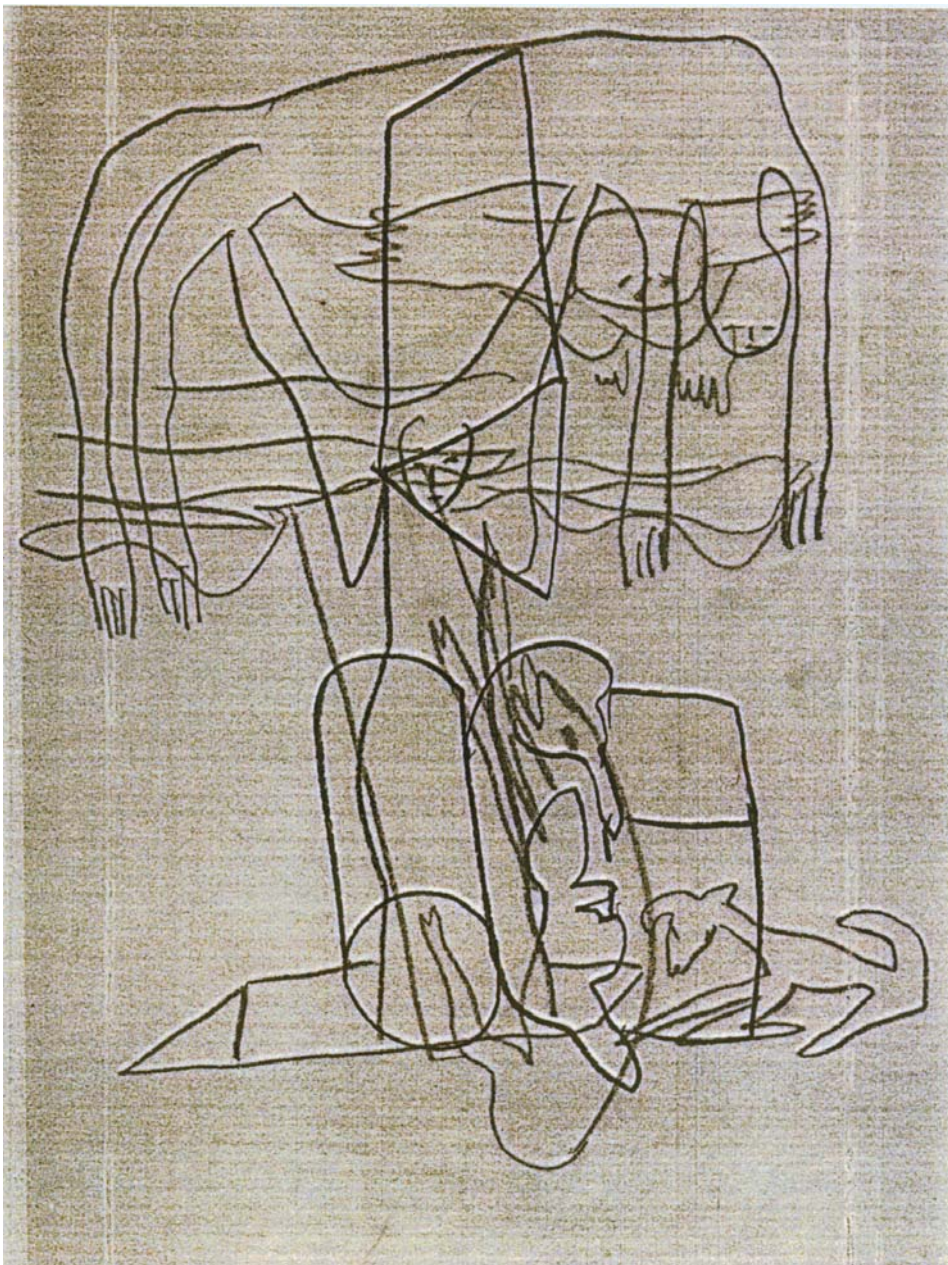
לְרַגַע

מִצִּיץ

בְּיַקִּינְטוֹן

כָּהֵל

הוֹלֵם אוֹתוֹ

25 |

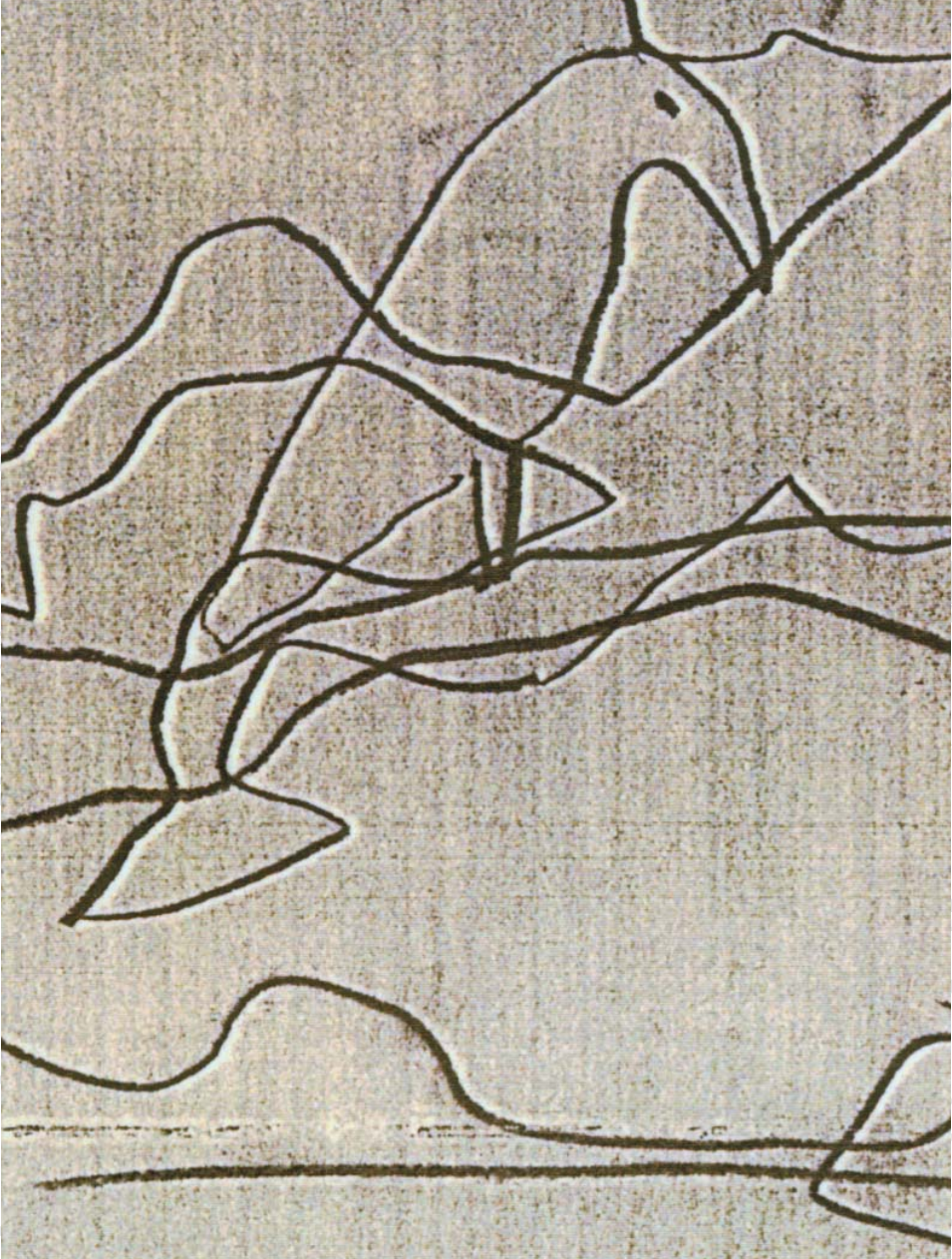
חפצי לב
דולפים

דמוי משחיר דמוי

כסרט צלום
נשרף.

אור מחלחל
ונגרע.

— "אני חסר?"
— ילדי. שעיניו מפתחות לעצמן. מחכה שינתן פה לצעק, לספר

טוֹנָה קוֹר. וּפּוֹרְמַת לְאַחֹר
 חוֹרִים זוֹרֵי בְּהֶלֶה.
 אֶל תִּפְחָד,

חֲבוּי כְּמוֹ חוֹל בְּתֵהוּמוֹת
 פְּנִינָה

דֵּק לְמַגַּע רוּחַ –
 בְּמֶלֶה – לְהַפְרִיד אוֹתָהּ
 מִים – מִמֵּים

בוֹקֵעַ כְּמוֹ אוֹר לְמַרְאִיּוֹת

עוד. תענך עלי עוד –
את הכי כחלים,
כלבתול ושלש
לטאות, קאלה שעוד לא היו
לאף ילד.

ריק אורב בהפוגות

אל תפסיק

יִרְקָה, בְּבִגְדֵי מוֹקִיּוֹנִים, חָג כְּפַעֲמוֹן עַל גּוּף הָאֵם, מְשַׁבֵּיעַ עוֹד, לְרִקָּד –

קוֹרֶסֶת כַּח. תַּתְּכַנֵּס בִּי – קְלִידוֹסְקוֹפ – לְגִדּוֹד מְצוּרָה לְצוּרָה
 כְּמוֹ שְׂאֵתָה
 אֲנִי – מִמֶּךָ
 אֶלֶיךָ –

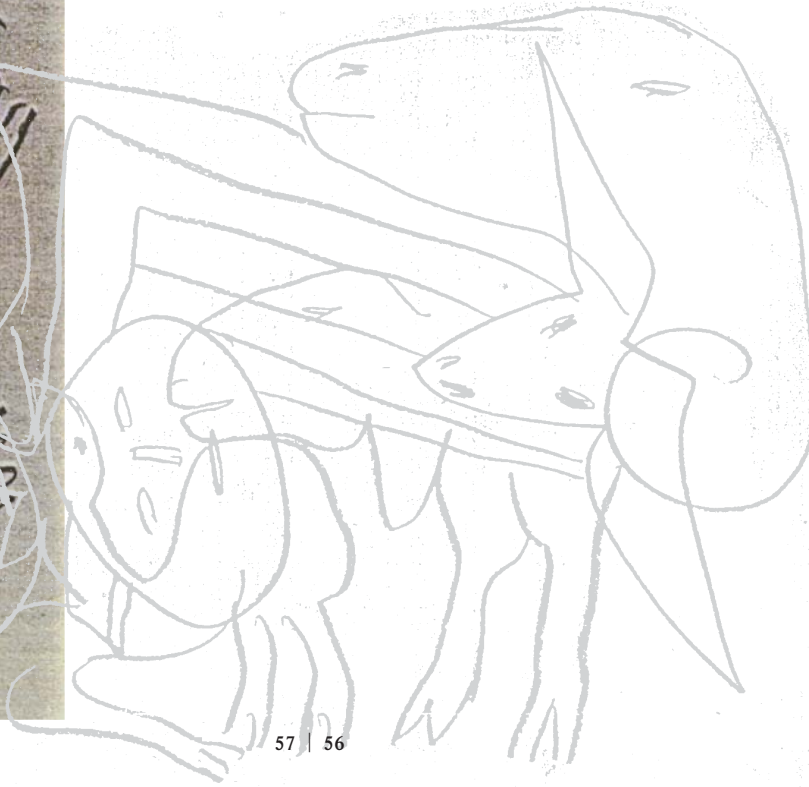
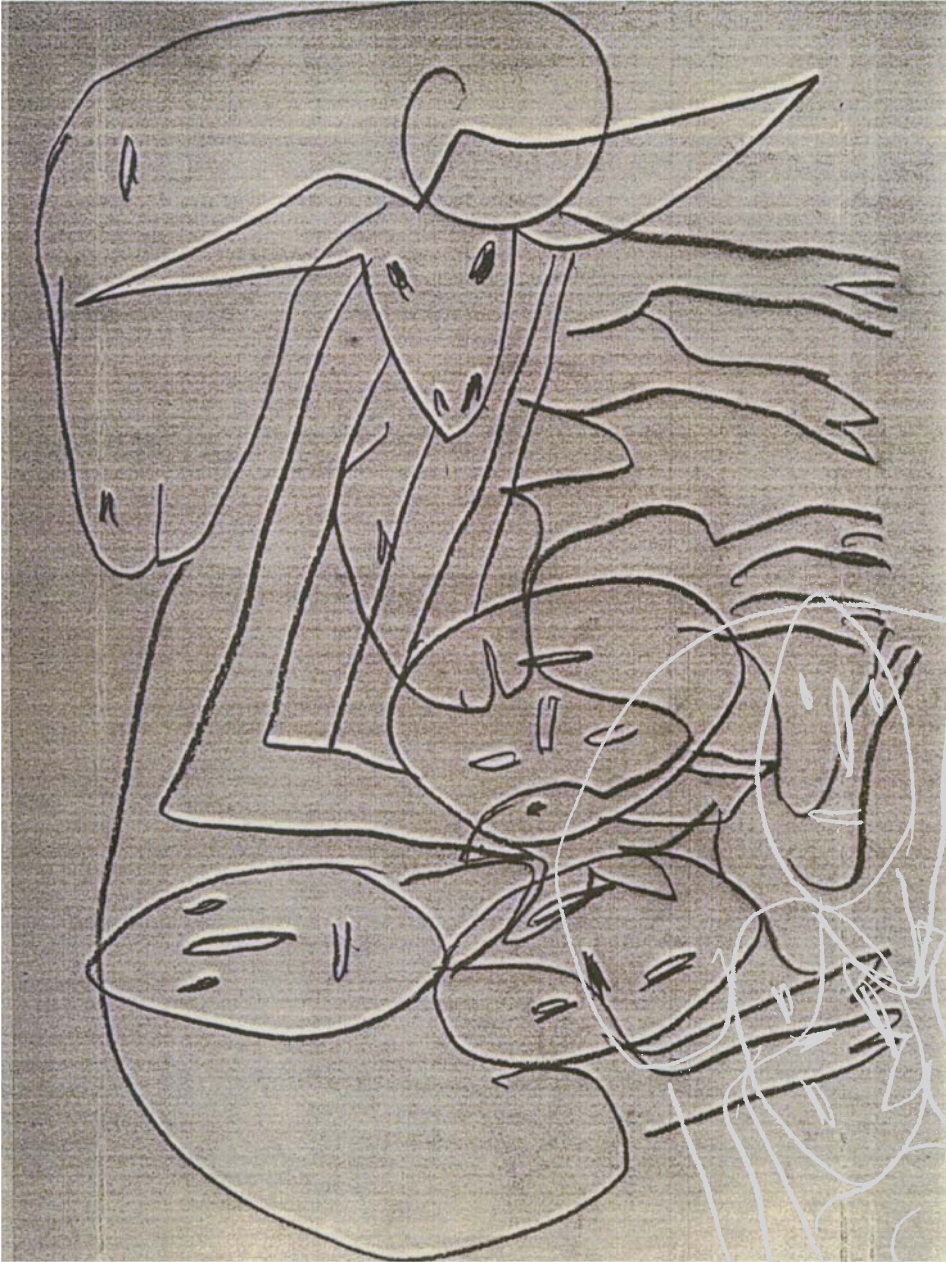

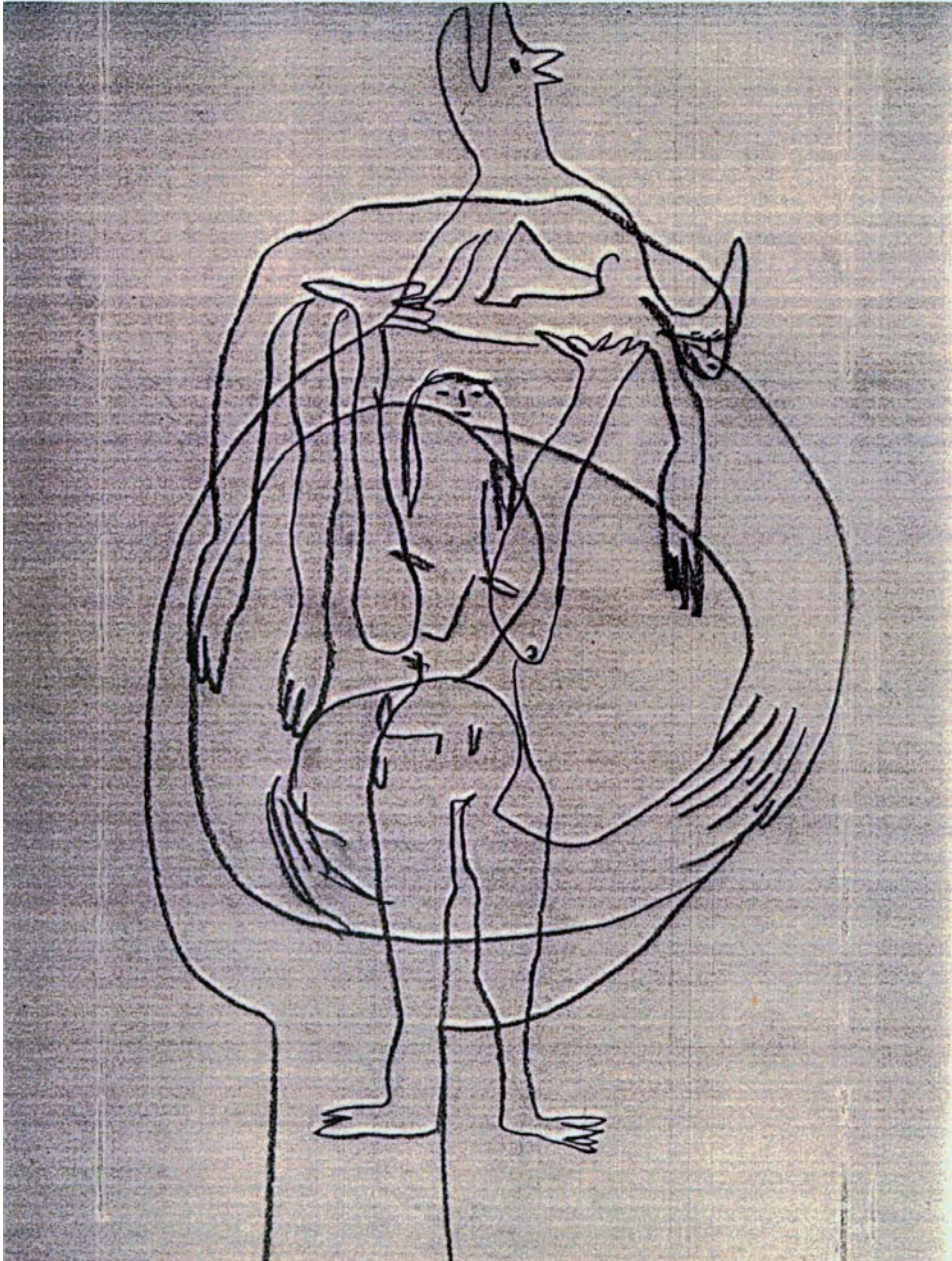
זַעִיר לְאִינְסוֹף – נְנֻשָּׁה – קוּ עֲרִיז –

חַיַּת רוּחַ
נוֹסֶקֶת כְּנָפִים
שָׂאִין

לְפֶלֶס
בְּשֵׁתֵי אֵינִים
אֶת אֲבוֹאוּ

די לו שקוף - בשני דללי מים - כמו ירח

תמיד במאי מאמינה אותך עולל ענב
מְרַטִיב
— זין —

לא הכל בא אל ראשיתו לפעפע אהבה. אבל אתה, בוא

דרך שבעה גנים

רחוק יותר מצפרים

כמו צב

שמתניו

גמישים

נראה מי גיע ראשון — חולש על אוצר בעינים עצומות

אני אחריה,

מוציאה את השקט הזה

אות

אות

אור

כְּמוֹ נֶפֶל, מְתוּק מְהֵרָה וְגָדוֹל מְנַשָּׂא.
כְּמַעַט תּוֹשֵׁיט יָד
וְהִנֵּה הִיא
חֲמָה.

